

Ехтеше съ пуста жалба зарадъ младостъ,
И чезнеше за дваждъ по пуста обичъ.

А врѣмето хвърчи, не го е еня
Кому тежи, нито кому е леко.
Не беше вече онзи Бойко той,
На всички драгъ — сѣдянеитѣ безъ него
Сѣдянки що небиваха, нито

Хоро хорото. И когато той *Майко не поглед*
Се мѣрваше покрай ергени, нѣйдѣ *забравя се*
По улици: «Би шѣтъ го подвели *забравя се*
Магии, негли» *и т. н.* — *но не*
А други пъкъ подземаха засмѣно: *судба от сѣбѣ*
«Магията му въ Пенковитѣ двори.»

Едничъкъ беше въ село бѣчеваръ
Отвѣденецътъ Бойко; а при него
И другоселци идваха далечни —
Че работата майсторътъ си дири.
Ала на младий майсторъ се отицѣ
Отъ майсторлъкъ и работа, откакъ
Изгората сърдце му изгори . . .

На край на лѣто — другата година —
Еднѣждъ и дваждъ му майка позагатна,
Тѣй издалечъ, доклѣ потрети ясно:
(Тѣ прѣдъ оджака привечерь сѣдяха)
«Било билото, чедо; все що бива
Се съ дни забравя . . . Ехъ, недоживѣ
Той, татко ти, — баремъ догдѣ сж дни,